

La subhasta del Parlament

«No n'hi ha prou amb voler una cadira, sinó que cal una majoria sòlida per assegurar-s'hi. I les majories s'haurien d'articular en base a projectes i no per mer repartiment del poder»

És el gran mal de les campanyes electorals i de les negociacions posteriors: parlar més del qui que no pas de què es pensa fer. El 14-F i les seves derivades no ha estat una excepció, per bé que en un moment de crisi galopant el buit és encara més greu. La teranyina dels possibles acords i desacords, de telèfons que es penjen i es despengen, de vetos creuats i de proclames que se saben inviablès per a la investidura acaparen els titulars. Mentrestant, la ciutadania està a l'espera d'un rumb i d'un timoner amb una carta de navegació que respongui a les seves expectatives vitals. No per bàsic és menys important recordar que a molts ciutadans els va literalment la vida en les decisions que es prenen des de les institucions.

Perquè es tracta d'això, de servir al ciutadà, i no de la simple ostentació del poder. Per això genera especial inquietud la subhasta que s'ha desencadenat aquesta setmana amb la presidència del Parlament, la cambra que representa tota la ciutadania i l'espai on s'haurien de desenvolupar sense interferències dels tribunals aquells debats que són ben vius de portes enfora. Junts considera que li pertoca el càrrec, la CUP sospesa si el reclama o no i el PSC posa directament sobre la taula el nom d'Eva Granados (<https://www.naciodigital.cat/noticia/216452/psc-proposa-eva-granados-presidenta-parlament>). En cap altra lloc com a la cambra catalana es visibilitza com la política és, sobretot i més encara quan la fragmentació és la tònica imperant, l'art de pactar i, per tant, de seduir qui pensa diferent.

No n'hi ha prou amb voler ostentar una cadira, sinó que cal tenir una majoria sòlida per assegurar-s'hi. I les majories s'articulen -o s'haurien d'articular- a l'entorn de projectes i no pels mers equilibris de repartiment de poder. La presidència del Parlament, com la de la Generalitat, no "pertany" per naturalesa a cap partit polític. O, si girem el plantejament, podem dir que, en tot cas, a qui pertany és a tots els ciutadans, votin el que votin. Assistim aquests dies a un estira-i-arronsa públic que poc té a veure amb les respostes urgents que demanda una societat durament colpejada. A una escenificació de desitjos, d'intent d'imposar relats i, en definitiva, a una concepció de l'escenari polític català com un joc en el qual compta més construir un imaginari que no pas la realitat.

Assenyalar l'altre com a culpable de no tenir tu la cadira cotitza més a l'alça que no pas assumir que negociar és cedir o bé que no es compta amb la majoria suficient per ocupar-la. Per incapacitat, per vetos dels altres o bé perquè de poc serveix de vegades obtenir la *po/le position* si s'han dinamitat els ponts d'entesa o bé si no s'està disposat a assumir contradiccions. En els pròxims dies assistirem a un debat d'alt voltatge entre partits i dins dels propis partits. Hi haurà qui haurà de decidir si surt de la zona de confort per assumir responsabilitats -entemem que aquest és el propòsit de tots els partits que es presenten a unes eleccions-, si el projecte que es posi sobre la taula, és a dir, si "el què", pesa més que la puresa "del qui". Hi haurà qui haurà de rebaixar les seves expectatives, d'altres que hauran de reconèixer febleses fins ara camuflades o d'acceptar que l'aspiració de poder no és sinònim de la capacitat de tenir-lo.

Les negociacions poden semblar molt llargues, però tenen un primer horitzó: el 12 de març. Aquell dia, els que ara corren amunt i avall de reunió en reunió enviant comunicats a la premsa que són pura i simple carcassa, es veuran les cares en un mateix hemicle per destapar les seves cartes i posar en evidència qui s'arrisca, qui ha sortit victoriós o qui potser anava de farol. I amb independència d'aquest resultat i potser mirant-se de reüll, hauran de trobar-se per, per exemple, curtcircuitar l'extrema dreta, potser el primer mínim comú denominador amb què arrencarà aquesta nova etapa.

Però un cop constituït el Parlament i configurat el Govern -entenem que cap actor ha de tenir temptacions d'anar a unes segones eleccions- s'obrirà una legislatura per davant que, més enllà dels blocs, haurà de caminar i que deixarà en evidència qui facilita i qui dificulta la resolució del conflicte enquistat entre Catalunya i Espanya. Qui promou i qui torpedina polítiques útils per servir els ciutadans. I, també, qui col·labora i qui no en deixar enrere una legislatura que per demèrit d'uns i desgast o comoditat egoista d'uns altres, ha estat inoperativa en totes les seves vessants. Els efectes devastadors de la pandèmia haurien de ser suficients com per no sotmetre també el futur a la sort d'una subhasta on qui més té a perdre són aquells que, potser, ho han perdut ja quasi tot.